

PÀTRIA

PUBLICACIÓ DE
L'INDEPENDENTISME
UNITARI

Núm. 6

1 €

11 de setembre del 2007

Sumari

| | |
|---|------|
| Portada i sumari | 1 |
| Personatge històric: Daniel Cardona | 2 |
| Actualitat: La militància | 3 |
| Actualitat: Entrevista Jordi Bilbeny (II) | 4, 5 |
| Dossier: Dia del partit | 6, 7 |
| Activitats: Acte de desgreuge a Reus | 8 |
| Activitats: Sant Jordi i Pi de les 3 branques | 9 |
| Opinem: La MAT, parlem clar. | 10 |
| Recomanem: L'Esquerra independentista avui | 11 |
| Milita a UNCat | 12 |

Cap al salt qualitatiu

Arribem al número 6 de la nostra revista amb una sensació de feina feta. Han passat tres anys des del primer número i el balanç que pot fer Unitat Nacional Catalana és molt positiu. L'organització del nacionalisme unitari ha estat capaç de generar un discurs polític engrescador i innovador basat en un separatisme explícit, la denúncia de les agressions al nostre país i en la reivindicació de la unitat del poble català.

A partir d'aquests pilars bàsics, hem sabut combatre la campanya d'intoxicació i mentida en relació a la nostra organització, campanya que continua tot i que ja va de baixa. Aquesta campanya, per cert, ens ha donat a conèixer i ha ajudat a multiplicar la militància. Durant aquests anys, UNC ha organitzat un congrés nacional, ha muntat unes joventuts, s'ha desplegat pel territori amb noves seccions, ha muntat el Dia del Partit, ha elaborat una imatge pública, ha realitzat accions reivindicatives, ha desplegat relacions externes amb partits europeus i s'ha convertit en un referent de molts joves independentistes.

És per això que ara toca fer un nou salt. És el salt qualitatiu que ens haurà de permetre un salt institucional i polític, tot creant una front patriòtic nacional que aglutini totes les sensibilitats del nacionalisme combatiu. És, doncs, el moment de fer balanç i treballar més fort. És el moment de sumar i enfortir la nostra organització. És l'hora dels valents, dels desacomplexats i dels que, quan reben, s'hi tornen.

UNICAT



Daniel Cardona i Civit (Barcelona, 1890 - Sant Just Desvern, 1942)

Tot i ser una de les figures polítiques menys conegudes de l'anomenat "nacionalisme català radical" Daniel Cardona i Civit mantingué al llarg de la seva vida una llarga trajectòria política. Des de ben jove forma part de la Unió Catalanista i el 1921 col·laborà en la fundació d'Estat Català. Fou alcalde de Sant Just Desvern, participà en la fundació de Bandera Negra (1925), fundà l'organització Nosaltres Sols (1931)...

Conegut sota els pseudònims de Vibrant i l'Irlandès, Daniel Cardona, neix a Barcelona el 1890 on inicià la seva carrera política a la Unió Catalanista i formà part de la Joventut Catalanista.

La revolta irlandesa de Pasqua del 1916 va produir una forta radicalització en el moviment nacional català i Cardona es convertí en un aferrissat defensor de la "via irlandesa" i en conseqüència de la via insurreccional i militarista per aconseguir la independència de Catalunya.

El 1921 col·laborà amb Macià en la formació d'Estat Català. Arran la dictadura de Primo de Rivera, Cardona i els seus foren perseguits, processats i condemnats per la qual cosa s'hagué d'exiliar a França des d'on s'encarregà de la lluita armada a l'interior.

Cardona, començà a desconfiar de l'equip polític que envoltava Macià i de la poca activitat armada que aquest menava a l'interior del país. El 1925 s'instal·là a Perpinyà on entrà en contacte amb el nacionalisme basc a través d'"Aberriak" grup liderat per Eli Gallastegui. És des de Perpinyà d'on Cardona dóna suport a la creació d'una suborganització d'Estat Català anomenada Bandera Negra, la qual tenia com a objectiu revifar els seus grups d'acció. Aquest fet suposà un trencament de la disciplina interna del partit, un clar desafiament a l'autoritat de Macià i l'expulsió de Cardona dins d'Estat Català.

Cardona continuà malgrat tot realitzant una política d'oposició a Macià i a la seva política d'entesa amb republicans (tant catalans com espanyols). El 1930, després de l'aministia i amb govern de Berenguer, Cardona torna al Principat, moment en què crea i dirigeix l'Agrupació Nacionalista Nosaltres Sols! (traducció literal de l'irlandès Sinn Féin). La seva premissa era que el combat autèntic posaria fi a la claudicació dels falsos catalanistes, a imitació dels independentistes que a Irlanda havien lluitat contra els que pactaven amb la Corona Britànica. Fou d'aquesta manera que Nosaltres Sols! es convertí en l'expressió de l'antimacianisme irreductible.

Inesperadament, el 14 d'abril de 1931, Francesc Macià va proclamar la República Catalana tot cedint a Daniel Cardona el comandament d'una de les milícies de la Guàrdia Republicana, concretament la del Baix Llobregat. Pocs

dies després, però, Macià acceptà les condicions imposades pels republicans espanyols motiu que portà el trencament definitiu amb Cardona.

Nosaltres Sols! fou la única organització nacionalista que no donà suport a l'Estatut de Núria i ho feu amb els següents arguments:

1) El caràcter no català de la Vall d'Aran. Tot denunciant el possible perill de caure en un imperialisme: "el que nosaltres siguem esclaus no ens autoritza a esclavitzar els altres".

2) La necessitat de reincorporar a Catalunya tots els pobles catalans avui inclosos dintre de les províncies aragoneses.

3) La no integració de les illes Balears. "Les illes de Mallorca, Menorca, Eivissa, Formentera i Cabrera són part integrant de Catalunya; si els reis antics jutjaren no separar-les mai de nostra terra, és avui necessari que la República Espanyola ens reconegui aquest imprescindible dret".

4) La no referència al País Valencià i a la Catalunya Nord: "si no és possible obtenir una confederació amb els nostres germans de València quan menys s'estableixi amb ells uns llaços de cordialitat i bon veïnatge superiors als que ens lliquin amb els pobles d'Espanya" / "No esmentar tan sols que el Rosselló és tan Catalunya com el Gironès o el Camp de Tarragona (...) No us avergonyeix capdavantera del Catalanisme, la vostra covardia? Quan tindreu la dignitat catalana d'exigir-los a França? El Rosselló és nostre! L'exigim".

Durant el període de la II República a causa de la seva participació en els fets del Sis d'octubre, Daniel Cardona s'exilià a França i no tornà a Catalunya fins al febrer de 1936 (després de la victòria del Front Popular) on continuà dirigint Nosaltres Sols! i l'alcaldia de l'ajuntament de Sant Just Desvern fins al juliol del 1936.

Un cop perduda la Guerra Civil marxà de nou a França i participà activament en els grups de la Resistència.

Al 1942, torna clandestinament a Sant Just Desvern on mor el vespre del 7 de març a causa d'un càncer. El seu seu darrer desig fou ser embolcallat amb una bandera estelada i enterrat amb els morts de la seva família. La Guàrdia Civil i la policia van escortar el seu enterrament ja que temien una manifestació popular a la població de Sant Just.

<http://www.unitat.org/patriotes/cardona.html>



La militància, una actitud i un exemple

Ser militant d'Unitat Nacional Catalana no és com ser militant d'un altre partit o organització. No és només pagar una quota mensual i ser convocat a reunions, actes i manifestacions. No és només rebre una revista i tenir un codi per entrar al fòrum. No és només treballar pel partit i fer-lo créixer. No és només estar adscrit a una ideologia i un corrent nacionalista. Ser militant de la nostra organització és molt més que tot això, perquè ser militant del nostre partit requereix un compromís que va més enllà.

Així doncs, què se n'espera, d'un militant nostre? Un militant nostre ha de tenir una actitud recta i honesta davant la societat que l'envolta. Un patriota que militi entre nosaltres no pot ser vist per la gent com un element conflictiu o generador de problemes. Ni tan sols pot ser vist com una persona egoista i tancada. Al contrari, un militant d'UNC ha d'estar al servei de la comunitat en el seu dia a dia i ha de ser un campió del civisme i la ciutadania. La seva actitud ha de ser recta davant la societat: per exemple, és inacceptable que un militant embruti els carrers, faci soroll a la nit o no deixi seure la gent gran o les dones embarassades quan va en transport públic. Un militant d'UNC salta quan veu una agressió i mai mira en una altra direcció. Un militant nostre se la juga per la comunitat, no diu mai que no i sempre dóna un cop de mà quan se'l necessita. Un militant d'UNC està, en majúscules, al servei del país.

Estar al servei del país vol dir que està al servei de la llengua i la cultura catalanes. Un militant nostre no compra premsa en espanyol, no escolta ràdios en castellà i només mira programes de televisió en castellà

si no té alternativa. Un militant nostre sap quins llibres llegir i quina música escoltar. Un militant nostre tria un cinema on facin la pel·lícula que vol en català, encara que el cinema estigui més lluny de casa seva. Un militant nostre demana la carta en català i, si no la tenen, posa una denúncia a l'Oficina de Garanties Lingüístiques de la Generalitat. Un militant nostre demana productes etiquetats en català i vi i cava del país. Un militant nostre viatja pel país i gaudeix descobrint nous indrets que no coneixia. Un militant d'UNC trepitja el país.

Però, sobretot, un militant nostre fa tot això davant dels seus amics i família, donant exemple i obrint les ments de moltes persones que no s'adonen de la situació que patim i de l'autoodi que té la societat catalana. Un militant d'UNC parla i explica el projecte a tothom que li pregunta, fent créixer el projecte i sumant persones i voluntats per al nacionalisme de combat.

Un militant nostre també fa una cosa molt important: no critica cap altre nacionalista català, militi on militi i faci el que faci. Un militant d'UNC sap que no tothom comparteix els seus punts de vista, però respecta fins el final qualsevol altra persona que hagi assumit el combat contra Espanya i el considera un germà de lluita. Un militant de la nostra organització, arribat el cas, també es partiria la cara per un militant d'una altra organització independentista.

Un militant d'UNC sap que no és el millor, però intenta millorar cada dia.





Entrevista a en Jordi Bilbeny. (2^a part.)



Sembla que no defensen la història que realment és i prefereixen defensar la que a ells els agradaria que fos. Semblen uns nens que es neguen a acceptar que els reis són els pares.

Doncs sí, és això. És com si ara es demostrés que Jesús va tenir fills. Està clar que com més històric que sigui hi haurà tota una branca immensa de l'Església catòlica que s'aferrarà als seus esquemes tradicionals i s'oposarà a qualsevol mena d'investigació que ho pugui demostrar. La història arriba un punt que ja no és història. Com que ja no es fonamenta en la documentació, en el rigor de la investigació, en la contrastació de dades, en l'ús de la raó, doncs ja no és història, sinó que és fe. I com a fe el que fa que una investigació progressi es deixa en l'àmbit dels inquisidors. Jo veig molt pròxima la universitat amb la inquisició.

Fa anys que estàs investigant sobre la figura de Colom i ara sembla que es comença a acceptar la teoria de la seva catalanitat. Fins i tot Discovery Channel ja ha parlat als seus reportatges com una persona d'origen català. Creus que arribaran a ser acceptades les teves teories per la historiografia oficial fins al punt de no només reconèixer la catalanitat de Colom, sinó també reconèixer la catalanitat de l'empresa del descobriment?

A mi em sembla que això és un procés. De fet, hi haurà un moment que se'n parlarà a les universitats dels Estats Units, de fet ja se n'està parlant, jo n'he parlat a les universitats d'Alemanya, els meus llibres s'estan a punt de treure en espanyol i en anglès, hi ha aquest documental del Discovery Channel i arribarà un moment que aquí no tindran més remei que acceptar-ho per no fer el ridícul. No tindran més remei que acceptar-ho o morir-se en el ridícul més estrepitos.

Els han fet i estan fent tots els possibles perquè jo no estigui a la universitat, perquè jo no pugui publicar en revistes acadèmiques, perquè tingui la mínima sortida a la televisió i a la ràdio... Quan tot això s'esbombi, quan els americans acabin la segona o la tercera part del documental dient que Colom era català, això farà un tomb i farà un tomb sorollós. Aquest documental de Discovery Channel l'ha vist tot el món. TV3 no l'ha passat. Quan han vist que la cosa ja no la podien aturar han fet un debat en el Mil·lenni parlant de la catalanitat de Colom entre dues professores que deien que era genovès i un senyor que deia que no se sap d'on era. I al 30 minuts van fer igual. Van fer un documental on tothom hi deia la seva, i no es tracta d'això. Es tracta d'explicar què va passar amb el màxim de rigor possible. Amb això volen semblar objectius i el que fan és igualar tota la força de la meva recerca.

Normalment els titulars de la revista Sàpiens són en forma d'afirmació. En canvi en el tema de la catalanitat de Colom han fet un titular en forma de pregunta qüestionant les teves teories.

A més a dintre comencen dient que no se sap Colom d'on és. Ja hi tornem a ser. Els analfabets tornen opinar d'un tema pel qual es requereix una gran habilitat per moure's entre les fonts que estan adulterades, saber discernir, saber donar un entorn genealògic corresponent... Tot això a ells els importa una merda. Ells el que intenten és igualar-ho, i enlloc d'anar a buscar les proves que ens puguin aproximar al fet de que Colom era català, el que fan és fer parlar a 8 o 10 persones, de les quals 7 diuen que en Colom no és català. Aleshores, conclusió: "com que no ens posem d'acord no ho sabem". Imagina't que preguntéssim a la gent què és un àtom. Entrevistes a 8 persones, i com que no ho saben conclous que no sabem si els àtoms existeixen. És grotesc, es pensen que som retardats mentals. Ells tenen uns interessos molt determinats de defensar la història d'Espanya per sobre de qualsevol proposta de repensar-la, per més documentació que hi aportem, i en el fons, Sàpiens acaba sent una mena de subproducte de la història oficial espanyola, encara que hi afegixin dues o tres cosetes que no tenen cap transcendència pel nostre futur col·lectiu, ni per un canvi de perspectiva global sobre la història. És com si diguessis "Jaume I tenia una piga a l'espatlla esquerra, Descobriu la espatlla de Jaume I" o "Martí l'Humà, es va tirar tres rots abans de morir? Tenim la prova! S'ha analitzat el llençol que va tapar la boca de Martí l'Humà en la seva agonia!". A mi em sembla una mica grotesc tot plegat, però en el fons és fruit d'aquest control ferri ideològic dels historiadors espanyols que hi ha darrere de Sàpiens.



Entrevista a en Jordi Bilbeny. (2ª part.)

En la teva vida personal has rebut algun tipus de pressions perquè abandonis la investigació? Tenim entès que has tingut una sèrie de problemes a l'hora de doctorar-te.

Una pressió és exactament aquesta, que hi va haver un doctor en història moderna que es va comprometre a assumir la direcció de la meva tesi doctoral i quan van començar a sortir coses meves publicades es va tirar enrere i em va enviar un telegrama dient que se'n rentava les mans i que em busqués un altre director de tesi. Entre altres coses em deia de forma molt subtil que el seu futur professional perillava. Això no m'ho va dir per telèfon, que sempre que li preguntis ho pot desmentir, sinó que jo tinc el telegrama! Diu una mentida rere una altra. Diu que no va signar res. Jo tinc la seva signatura estampada de quan va acceptar portar la meva tesi doctoral. Estàvem preparant la presentació, la lectura d'aquesta tesi, i al cap de poc això es fa públic a la premsa, va sortir el seu nom. Em va trucar per telèfon preguntant-me perquè havia sortit el seu nom. Home, jo feia una tesi doctoral, no era pas cap secret, no estava pas fent cap conspiració. Des de la premsa se'm va demanar a quina universitat feia la tesi i qui me la dirigia. Al cap de poc em va enviar el telegrama acomiadant-me.

Però després al marge d'això hi ha hagut una persona vinculada a ERC, que fins ara estava a Madrid, no cal que diguem noms, que un dia li va dir a un membre de la Fundació d'Estudis Històrics de Catalunya: "Digues-li a en Bilbeny que deixi de parlar d'en Cervantes, que amb en Colom en tenim prou". Per tant sí que hi ha una amenaça.

Tu no ho vols dir, ho puc dir jo? Podria ser en Puigercós?

Podria ser-ho, podria ser-ho. Els deu preocupar no poder fer el cafè allà al bar del Congrés amb els espanyols, no poder riure les bromes dels espanyols ni poder col·laborar amb tranquil·litat a fer una "España grande y libre", perquè en el fons, es miri com es miri, una "España grande y libre", amb províncies, amb autonomies o amb un autogovern tutelat i dirigit telefònicament, on continua sent criminalitzada la ideologia política... Aquí com que no hi ha ideologies polítiques no passa res, però al País Basc on la gent té ideologia política hi ha la tira de gent a la presó, indústries tancades, revistes clausurades, ikastoles precintades... Hi ha tota una problemàtica social fruit d'una ideologia determinada. Aquí no passa res perquè no hi ha ideologies, hi ha un sotmetiment constant al poder espanyol, reverències constants, llepaculs i mamades de pixa fins a l'extenuació perquè els espanyols no s'enfadin. Enlloc de dir "endavant, a veure quines proves tens, ensenya-m'ho, això s'ha de contrastar, això està ben reforçat?"...

És estrany que venint d'un partit que es fa dir independentista tinguin aquests plantejaments, no?

M'agradaria que quedés clar que això es tracta d'una persona determinada. És l'amenaça d'una persona i que no respon a una ideologia determinada de cap partit. M'agradaria que quedés així. Però el que sí que és cert és que no hi ha amenaces de l'ultradreta espanyola, ni del PP, ni del PSOE sector Tres Tenors, ni de les televisions de Madrid, ni del gremi dels professors d'història espanyols, però en canvi sí d'un personatge d'ERC que treballava al Congrés. Em preocupa moltíssim que tot el suport de l'independentisme dirigent consisteixi en intentar fer-me callar.

Suposo que ets conscient que si Catalunya fos un país normal la teva investigació tindria el suport de tots els mitjans de comunicació i estaria més que subvencionada. És un problema d'autodi?

Potser si fóssim un país normal no hagués hagut d'investigar això perquè la història ja no estaria manipulada. Lamentablement no som un país normal. No ser un país normal no vol dir que siguem un país estrany. Som el que som. Hi ha coses molt bones, coses no tant bones, coses dolentes i coses molt dolentes, i com tots els països tinguem Estat o no. Aquí el problema no és autodi. Autodi podia ser al segle XVI quan érem una nació amb totes les de la llei, però ara som una part d'Espanya, per tant, la majoria de catalans actuen com espanyols. El que ells fan no és segregar odi o autodi contra Catalunya, simplement generen odi des de la seva espanyolitat contra nosaltres. El català no s'autoodia, una persona normal no es caga sobre la seva boca, no viu intentant suïcidar-se constantment, i a Catalunya podríem entrar en el rècord Guinness d'intentar suïcidar-nos un dia rere l'altre. Per tant, tot el que sigui escapar-se d'aquest suïcidi general és vist amb odi. És igual que el negre que s'escapava d'una plantació de cotó. Allò posava en perill els que estaven a dintre i quan tu parlaves d'escapar-te del camp de cotó els altres et deien "què fas? T'has begut l'enteniment o què?". Segreguen entre odi i pànic a la gent que estem intentant escapar-nos dels filferros, dels murs, de les teranyines i de la diarrea pròpia sobre la pròpia boca. Aquí, com que l'espanyolisme ha estat molt fort i, si no et defineixes com espanyol no et deixarien viure, el que fas és actuar com a espanyol.

Aleshores més que d'autodi podríem parlar d'acomplexament, no?

Autodi no és que estigui mal dit. Abans comentava, és que Catalunya està ple de traïdors, i la veritat no és que estigui plena de traïdors, perquè per ser traïdor t'has de passar d'un país a un altre, i aquí et passes de l'Espanya catalanoespanyola a l'Espanya espanyoloespanyola, o sigui, no és una traïció, sinó que actuen com a espanyols, encara que sigui portant faixa i menjant pa amb tomàquet, cargols, posant-se una barretina, parlant fins i tot en català... Aleshores, un espanyol que actua com a espanyol no pot traïr res. El que t'acaba asfixiant és la cultura espanyola i tu per viure-hi bé acabes actuant com un espanyol.



Crònica del Dia del Partit

Després de molts mesos buscant una localització i preparant-ne l'organització, finalment Unitat Nacional Catalana va dur a terme un dels seus objectius més importants: organitzar un Dia del Partit, altrament conegut com a Aplec de la Unitat. Era aquest un objectiu llargament desitjat per diverses raons. En primer lloc, és una passa més cap al salt qualitatiu.

Els partits en els quals ens emmirallem, com ara el Partit Nacionalista Basc (PNB), fa moltes dècades que fan el seu Dia del Partit. Aquest esdeveniment suposa un salt organitzatiu i creïem que Unitat estava en condicions d'afrontar aquest repte.

En segon lloc, molts militants no es coneixen personalment i són poques les ocasions de trobar-se i fer-la petar en un ambient distès. Era, doncs, una bona ocasió per aplegar militants i simpatitzants en un indret agradable i passar el dia plegats.

Així doncs, el primer de juliol d'enguany ens vam aplegar al santuari de Montgrony, al municipi de Gombren, al Ripollès. La tria del lloc no va ser casual. A banda

que les condicions permetien l'aplec (esplanada d'herba, aparcament proper, esperit de muntanya, etc) cal recordar que Montgrony és el lloc des del qual Otger Cataló i els seus Nou Barons de la Fama es van aplegar per juramentarse per reconquerir Catalunya de les urpes dels musulmans. És evident que és una llegenda, però la història de les nacions s'escriu a través de mites i llegendes, i la nostra història no és diferent en aquest punt.

En total, quasi un centenar de militants i amics del partit es van agrupar en aquell indret, on es van muntar carpes, paradetes i pancartes. Tot i que en un primer moment va ploure amb força, el dia es va aclarir ràpidament i la jornada es va desenvolupar amb total normalitat. Durant la primera part del matí la militància i les seves famílies es van anar coneixent i intercanviant punts de vista, mentre els joves del partit havien muntat una parada on es podia fer un glop. Poc després, va començar l'actuació del cantautor Quico Palomar, el qual va tocar algunes cançons patriòtiques i d'altres de populars. Cal dir que en alguns casos ha modernitzat la lletra amb molta gràcia, la qual cosa va fer riure els més petits.



El primer dia de la Unitat, dia del partit, es va caracteritzar per el bon ambient, la bona teca, la bona música i els bons oradors, tot això rodejats d'un magnífic entorn com és el Monestir de Montgrony.



Dia del partit

Posteriorment, va començar l'acte polític en sí. En Roger Lluís, membre del secretariat nacional, va presentar el Dia del Partit i va donar la paraula a Ramon Sanglas, de l'associació Llengua Nacional. En Sanglas, després de mostrar el seu suport a la iniciativa del Dia del Partit i expressar la seva solidaritat amb el nacionalisme unitari, va explicar el projecte de la seva entitat i de la revista Llengua Nacional. Després, Maria Gol va recitar poesies patriòtiques de Joan Salvat-Papasseit o Ventura Gassol, entre d'altres, que van ser escoltades amb emoció pels presents.

Finalment, l'acte es va cloure amb el cant dels Segadors, tot i que abans un altre membre del secretariat nacional va explicar els motius pels quals es va triar el santuari de Montgrony per a la celebració de la primera edició del Dia del Partit. Alhora, va explicar el projecte d'Unitat Nacional Catalana i va exposar les línies de treball per als propers mesos. La jornada es va acabar amb un dinar popular a base d'arròs i fideus, durant el qual la gent va continuar fent-la petar fins a mitja tarda, quan tothom va començar a marxar cap als seus llocs d'origen. A partir d'ara cal treballar per consolidar el Dia del Partit i assegurar que l'edició de l'any vinent sigui més lluïda que la d'enguany. Només amb la superació i l'esforç aconseguirem, algun dia, celebrar un Aplec de la Unitat amb centenars o milers de patriotes catalans i catalanes. Nosaltres ja hem començat a treballar-hi.

Esperem comptar amb tu durant el segon Dia del Partit.



Monestir de Montgrony, no et pots perdre aquest indret.





Acte de desgreuge a la senyera a Reus

El passat dia 17 de juny un grup d'espanyols varen cremar a la Plaça de Prim de la ciutat de Reus vuit banderes catalanes que penjaven dels fanals. Els autors celebraven amb la crema de les banderes catalanes la victòria del Reial Madrid a la lliga de fútbol espanyola. Una demostració més de l'estima que senten per al país que els posa cada dia un plat a taula.

En resposta a aquest acte vandàlic, i davant la falta de resposta de les autoritats municipals, Unitat Nacional Catalana va haver de prendre el carrer una vegada més en defensa de la nostra dignitat nacional. En conseqüència, uns dies més tard, un grup de patriotes de la nostra organització, juntament amb alguns reusencs i reusenques, van plantar una estelada al mateix lloc de l'agressió i van llegir un manifest en defensa de la identitat nacional.

Considerem que és un fet prou greu que mereix la intervenció de la fiscalia, perquè prou gent ha pagat amb la presó per cremar banderes espanyoles i

quan el greuge es fa a Catalunya i els seus símbols difícilment es troben els culpables i mai se'ls condemna pel seu acte d'ultratge als nostres símbols nacionals. Hem d'exigir justícia, que els autors siguin detinguts i processats. A casa nostra no hi ha lloc per la gent que menysprea el país i els seus símbols. Hem de posar fre a les agressions contra el nostre país que provenen de gent que viu a casa nostra, cal despertar el nostre orgull nacional i rebutjar a qui no sap conviure amb nosaltres.

Demanem a tots els ciutadans de Reus que denunciïn els autors als Mossos d'Esquadra i al departament Justícia que ordeni una investigació per detenir als culpables. Si no s'aturen agressions com aquestes es crearà un clima de divisió al nostre país que pot acabar amb fets molt més greus. Ara que encara hi estem a temps posem fre a les agressions contra el nostre poble amb les eines de la justícia, si aquestes no són prou diligents hi ha el perill que es busquin altres formes.



Mural al Maresme

Com ja és tradició, els patriotes catalans continuen fent murals arreu del país per tal de conscienciar la població i fer veure als nacionalistes que no militen a Unitat que no estan sols en aquesta lluita. Amb aquest objectiu, un grup d'activistes del Maresme van dur a terme aquest mural als afores d'Alella durant l'estiu.

Tot i que els treballadors de l'autopista van esborrar el mural al cap de pocs dies, milers de ciutadans i milers de turistes van poder contemplar l'estelada i la creu de Sant Jordi, símbols d'un poble que continua resistint l'invasor. En els propers mesos se'n faran de nous, i per això demanem a tots els militants i simpatitzants que ens vulguin ajudar que es posin en contacte amb nosaltres.





Presència al carrer per les festes nacionals

Com cada any, la ciutadania va poder informar-se sobre les nostres activitats a les parades que el partit va muntar per Sant Jordi i per l'aple patriòtic del Pi de les Tres Branques. En el cas de Sant Jordi, Unitat Nacional Catalana va muntar diverses parades arreu de la nació: Barcelona, Badalona i Vilanova i la Geltrú van acollir les nostres parades.

A totes elles es va vendre material del partit i es va distribuir de manera abundant la revista Pàtria. Però més important que tot això va ser la quantitat de persones que van mostrar interès per la nostra organització separatista i es va agendar una sèrie de trobades individualitzades per tal de contactar amb més calma amb persones simpatitzants interessades en militar. Arrel d'aquestes trobades, la militància ha tornat a créixer i pràcticament ja tenim militants a totes les comarques costaneres de Catalunya.

Paral·lelament, Unitat també va desplegar la seva activitat a l'aplec del Pi de les Tres Branques, on va muntar una parada molt gran i va informar tothom de les seves activitats. Aquesta parada és la més tradicional de totes les que fem i la que té més bona acollida, segurament pel fet que la gent que participa a l'aplec del Pi ja ens coneix i té una bona predisposició envers totes les organitzacions patriòtiques, frontals o no. Com és tradició, la jornada reivindicativa es va cloure amb un dinar de germanor entre militants d'UNC i simpatitzants i amics.



En record de Lluís Maria Xirinacs

Just quan acabàvem de maquetar la revista que teniu a les mans, ens assabentem de la mort inesperada del combatent independentista Lluís Maria Xirinacs. Tot i que la seva militància pacifista i de resistència passiva no és compartida incondicionalment per Unitat Nacional Catalana, sí que volem retre un darrer homenatge pòstum a una de les figures públiques més destacades de la lluita en favor de la independència de Catalunya i dels Països Catalans. La seva trajectòria va ser exemplar i una demostració d'esforç infatigable en favor de la nostra causa. És per això que el prendrem com a exemple i agafarem el testimoni de la seva lluita fins assolir la llibertat per a la nostra nació.





La MAT, parlem clar.

Qui no ha escoltat alguna vegada aquella dita tan nostra de jugar a la puta i la Ramoneta? Si algú de vostès encara no en coneix el significat exacte, jo els l'explicaré amb un exemple que els traurà de dubtes. La història és ben senzilla. Ja fa temps que l'Empordà s'ha convertit en el punt de mira de la mediocritat política àvida de terrorisme paisatgístic. I el projecte de l'anomenada línia de Molt Alta Tensió "MAT" no és res més que el resultat d'aquesta pel·lícula de terror mediambiental amb protagonistes de baix estrat polític, humà i social.

Vegin la darrera gran jugada mestra que ens ofereixen als sempre soferts empordanesos: mentre retiren els molins de vent que hi havia a la muntanya del Pení, ens assabentem que l'empresa Endesa no només partirà l'Empordà en dos amb la seva línia, sinó que a sobre mantindrà l'actual infraestructura "per si de cas". Oi que comencen a entendre què vol dir realment jugar a la puta i la Ramoneta? Volien atemptat paisatgístic i humà?, doncs dues tasses!

Mentre aquests assassins del patrimoni natural i humà fan de les seves com si fossin a cal sogre, encara hem de suportar una classe política encapçalada pel govern de l'espanyol Montilla i la seva corrua d'actuals súbdits que no només callen, sinó que aplaudeixen obertament aquest projecte que l'Empordà i el Rosselló han rebutjat amb totes les seves forces d'ençà que va començar-se a plantejar. Era aquest, el model de país que les ments pensants del tripartit volien per a Catalunya? Si autoproclamar-se d'esquerres ha de servir per actuar com les dretes o fins i tot fer-ho pitjor, volen dir que entre uns i altres no ens estan esquilant com si fóssim un simple ramat de xais?

Són molts els arguments amb què el Govern d'Endesa (és aquest el nom que més li escau) es defensa del clam popular davant d'una amenaça com és la MAT.

Aquests arguments, sempre revestits amb argücies tècniques i discursos que avui ja ningú amb dos dits de seny no s'empassa, no poden distreure'ns de la veritable gravetat que s'amaga darrere de tot plegat. Em refereixo al fet que, per damunt de les qüestions mediambientals, culturals, humanes i socials que es veuran afectades per aquest projecte, allò que realment és alarmant és comprovar com el Govern ha decidit optar per la via de la imposició.

Mirin, estem farts de vostès. Estem farts que tractin l'Empordà com si fos el jardí privat de Barcelona. Estem farts que ens tractin d'imbècils traient molins de vent del Pení per després destrossar "amb sense aturador" tot el que els plagui sense tenir en compte el sentit comú que s'imposa en la majoria d'empordanesos i rossellonesos. Perquè, tal com comentava més amunt,

aquesta és la veritable gravetat que s'amaga darrere d'un projecte d'aquest tipus: la nul·la voluntat d'escoltar i entendre la població que se'n veurà directament afectada. Així, igual que el PP fa al litoral del País Valencià, el Govern d'Endesa ha decidit que això de les esquerres i l'ecologisme potser venen molt quan és hora de fer campanya electoral, però que a l'hora de la veritat el que compta no és respectar democràticament la veu del país, sinó imposar la llei del més fort.

És per això que des d'Unitat Nacional Catalana sempre denunciarem el despotisme i la mala fe amb què actua aquest Govern d'Endesa sobre les regions del nord del nostre país. De res serveixen els clams de la gent, les manifestacions, els actes de protesta, les conferències, els actes de conscienciació col·lectiva, etc., si al darrere ens trobem amb uns governants que no només giren l'esquena a la gent del país, sinó que demostren no tenir cap escrúpol en voler-nos fer una cara nova a tots plegats. Des d'Unitat Nacional Catalana - Figueres, com a nacionalistes catalans, tenim molt clar que l'interès general del país passa sempre per damunt de falses dicotomies dreta-esquerra que, com ja hem vist a l'Empordà, a l'hora de la veritat sembla que s'acabin tocant.

No. No és aquest el futur que volem per a Catalunya. No és aquest estil absolutista el que volem. No és aquesta dictadura del políticament correcte rere la qual amaguen la seva hipocresia amb el país sencer i els seus problemes reals. No és aquesta mesquinesa política que actualment patim i que comença amb un túnel de Bracons i continuarà ara amb la MAT i després vagi vostè a saber.

Entre el Pení i la MAT, entre la puta i la Ramoneta que es burla dels empordanesos -i per extensió dels catalans-, ens trobaran a nosaltres, als homes i dones d'Unitat Nacional Catalana, per plantar cara a tots aquells que malden per potinejar amb la nostra gran nació: Catalunya.

Albert Ubach - Unitat Nacional Catalana - Figueres

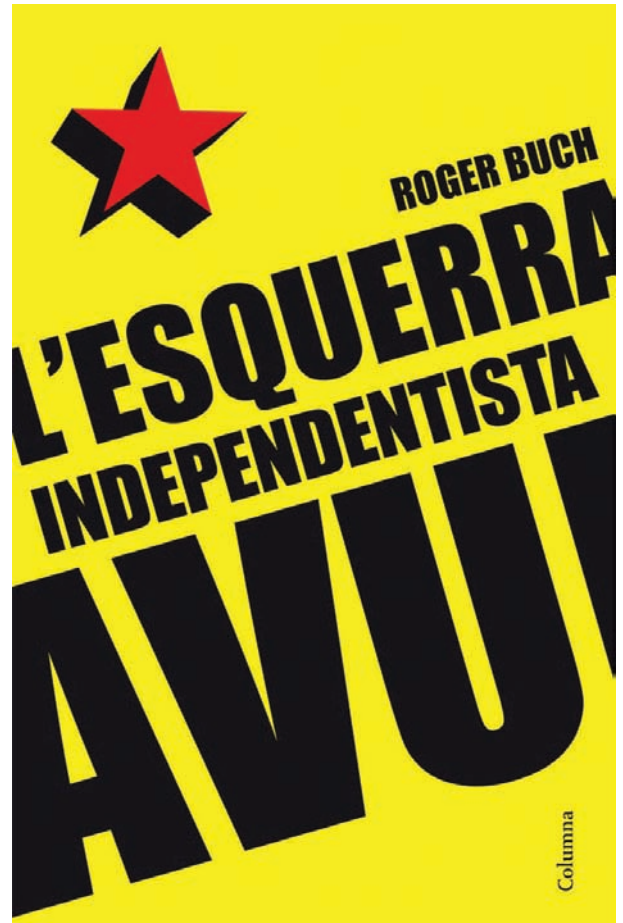


Un retrat de l'esquerra independentista

El polític Roger Buch ha publicat recentment el llibre "L'esquerra independentista avui", editat per l'editorial Columna. Cal començar dient que el llibre era una necessitat urgent per fer una radiografia no partidista sobre un espai social i polític que existeix a casa nostra des de fa, com a mínim, 40 anys. I Roger Buch és sens dubte la persona més indicada per la seva professionalitat acadèmica i el seu rigor documental.

El llibre fa un repàs exhaustiu de la trajectòria de les diferents organitzacions polítiques i frontals d'aquest espai que, finalment, ha fructificat en una experiència notable com són les Candidatures d'Unitat Popular (CUP). L'obra explica les raons de la gran fragmentació i atomització d'un espai que fins ara només ha reeixit a fer agitació al carrer i a nodrir ERC de quadres i militants fatigats. També es fa referència a les organitzacions en defensa de la llengua, la cultura i el territori, on l'impacte real de sensibilització social ha estat més exitós.

Tenint en compte que molts membres i simpatitzants d'Unitat Nacional Catalana han tingut els seus inicis dins l'anomenada esquerra independentista, l'obra de Roger Buch constitueix sens dubte un bon manual polític de gran interès, que portarà records a més d'un i una. Per cert, val a dir que l'autor també dedica unes quantes frases a la nostra organització, en termes molt objectius.



Jornades de formació. Escola de formació Daniel Cardona.



17 i 18 de novembre.

El segon cap de setmana de novembre les Joventuts d'Unitat Nacional Catalana - Nosaltres Sols organitzen les primeres jornades de formació nacionalista a Vallgorguina. Les jornades estan obertes a militants i simpatitzants.

Es tractaran temes organitzatius, polítics i històrics. No hi podeu faltar!

És ben senzill:

Independència?

Sí

No

Les raons són cada cop més evidents, fa temps que ho diem, però ara és una necessitat indiscutible: Catalunya, nou estat Europeu.

Si ho vols aconseguir, mou-te, no demanem 24h de militància, demanem 5 minuts de col·laboració, 5 minuts de sentiment.

Senyors, Catalunya, senyors, independència.
Milita a Unitat Nacional Catalana



UNITAT NACIONAL CATALANA

<http://www.unitat.org>
correu@unitat.org